

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Y. H.**
státní příslušností Ukrajina
bytem v ČR: P.
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018 č.j. OAM-546/ZA-ZA12-P06-2018

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce v žalobě resp. v jejím doplnění především namítal, že v celém řízení nebylo vzato v úvahu, že byl od 20. 6. 2018 zastupován právní zástupkyní JUDr. Irenou Strakovou. Tato nebyla pozvána na pohovor, který, jak je uvedeno, nebyl nezbytný, a proto nebyl realizován ani s žalobcem. V úvahu nebyl vzat ani doklad o ubytování. Celé druhé řízení o azylu se pohybovalo v ději resp. v době, kdy bylo žádáno o první azyl, bylo tedy vycházeno z předchozí žádosti a nikoli z aktuálního dění. Seznámení dne 7. 8. 2018 proběhlo bez právního zástupce a ani mu rozhodnutí o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany nebylo doručeno. Žalobce z těchto důvodů tedy považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné a nicotné.
3. Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že se dne 23. 6. 2018 dostavil na Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců, Havířská 514, Zastávka u Brna a předložil plnou moc ze dne 20. 6. 2018, kterou zmocnil JUDr. Irenu Strakovou, aby jej zastupovala. Dne 6. 4. 2016 dostal žalobce správní vyhoštění za dobu neoprávněného pobytu od 4. 11. 2015 do 6. 4. 2016 tj. za 5 měsíců neoprávněného pobytu, Obvodním soudem pro Prahu 6 byl odsouzen na dobu 3 let vyhoštění jako nežádoucí osoba od 26. 6. 2016 do 26. 6. 2019. V době určené k vycestování dne 21. 6. 2016 požádal o azyl. Žádost byla zamítnuta a žaloba byla také Městským soudem v Praze zamítnuta. Rozsudek o zamítnutí žaloby byl doručen na chybnou adresu. Až do dne 18. 6. 2018 žil žalobce v dobré víře, že je vše v pořádku. Ne vlastní vinou, ale prodlevou v řízení se dostal do nezáviděníhodné situace. Žalobce se tudíž neztotožňuje s tím, že je z jeho jednání patrná neúcta k právnímu systému České republiky a nerespektování rozhodnutí. Vůbec není vzata v potaz skutečnost, že se snaží žít, pracovat, hlídat své povinnosti dotýkající se dokladů o pobytu. Nebylo vzato v úvahu, že na území České republiky se nachází od roku 2002 a teprve od roku 2015 začal mít formální potíže s pobytem. Žalobce pak v závěru shrnul, že za prohřešek v roce 2015 – 2016 5 měsíců neoprávněného pobytu dostal vyhoštění 1 rok, za prohřešek v roce 2016 10 dnů neoprávněného pobytu dostal (soudní)vyhoštění 3 roky a nyní z formální chyby 4 roky. Naposledy v roce 2018 nevycestoval, protože nevěděl, že o žalobě bylo rozhodnuto a kasační stížnost s ohledem na prošlou lhůtu nemohl podat.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost a nesouhlasil s ní, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, kompletní obsah spisového materiálu a napadené rozhodnutí. Navrhl žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), když žalobce k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ve správním spise se pak pro předmětnou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty: opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 26. 6. 2018, předávací protokol ze dne 26. 6. 2018 č.j.:CPR-20159/ČJ-2018-931200-AZ, poskytnutí údajů k žádosti o

mezinárodní ochranu ze dne 29. 6. 2018, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 4. 2016, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 6. 2016, rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 16. 8. 2016 č.j.: OAM-575/ZA-ZA11-ZA17-2016, Informace OAMP, Ukrajina-Situace v zemi-Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 22. ledna 2018, Informace MZV ČR č.j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. května 2018, k č.j. MV – 7576-4/OAM-2018, Zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2018 – Ukrajina, z ledna 2018, Výroční zpráva Human Rights Watch 2018 ze dne 18. ledna 2018, Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 12. prosince 2017, výnos prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. září 2016 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2018 č.j.: OAM-546/ZA-ZA12-P06-2018.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
11. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
12. Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil kupříkladu již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“* Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
13. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout

případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

14. Žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako důvody podání žádosti uvedl: „*Co budu dělat doma? Odmítám jít do války, která tam je. Je tam bordel, neměl bych tam co dělat, všichni tam kradou a je tam veliký bordel. Neměl bych tam co dělat, říkám to na rovinu, už tam nechci!*“. Přitom žalobce již v průběhu správního řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 6. 2016 označil za důvod žádosti skutečnost, že má obavu z odvodu do ukrajinské armády, a také tam podle něj nemá po smrti rodičů a rozepři s bratrem žádné zázemí. K žalobcově první žádosti žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 16. 8. 2016 č. j. OAM-575/ZA-ZA11-ZA17-2016, jímž žalobci dle §§ 12 – 14b zákona o azylu nebyla udělena mezinárodní ochrana. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018 č.j. 4 Az 57/2016-28, proti němuž nebyla podána kasační stížnost.
15. V řízení o opakované žádosti je úkolem správního orgánu zjistit, zda žalobce uvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první. Z tohoto hlediska je nutno hodnotit zákonnost postupu žalovaného; v uvedeném rámci byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, pro rozhodnutí byly opatřeny dostatečné podklady, rozhodnutí bylo řádně odůvodněno a je přesvědčivé. Žalovaný se nedopustil chybných právních závěrů, naopak správně konstatoval neexistenci nových skutečností nezbytných k novému meritornímu posouzení azylové žádosti. Následně mu plně v souladu se zákonem nezbylo než rozhodnout o nepřipustnosti žádosti a řízení zastavit, což učinil. Z těchto důvodů nelze žalobou napadené rozhodnutí označit za nezákonné. Soud doplňuje, že okolnost, že žalobce neuvedl nové skutečnosti, které nemohl bez své viny uvést již v žádosti první, nezpochybnil ani sám žalobce v průběhu řízení před soudem.
16. Soud dále uzavřel, že žalobce ani neuvedl nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
17. K bezpečnostní situaci na Ukrajině lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Kupříkladu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018 č.j. 5 Azs 79/2017-26 je uvedeno: „*[B]ezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za případ tzv. „totálního konfliktu“, „neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“ (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17; srov. též například rozsudek ze dne 22. 11. 2017 č. j. 6 Azs 348/2017 – 26 či usnesení ze dne 25. července 2018 č. j. 2 Azs 41/2018 – 39). V případě konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu, musí cizinec „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stěžovatel pochází z města Chust v*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Zakarpatské oblasti, které je od Doněcku a Luhansku, která lze mít za ohnisko konfliktu, dostatečně vzdálené a stěžovateli tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017 č. j. 10 Azs 85/2017 – 37 či ze dne 24. 5. 2017 č. j. 2 Azs 59/2017 – 27).“ I v nyní posuzované věci žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která je od Doněcku a Luhansku, jež lze mít za ohnisko konfliktu, dostatečně vzdálená a žalobci tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí.

18. Městský soud v Praze dále uvádí, že obava z nástupu do vojenské služby sama o sobě nezakládá důvod udělení mezinárodní ochrany. K tomu lze poukázat na rozsudek NSS ze dne 9. 3. 2017 č. j. 7 Azs 34/2017-26: „Pokud jde o obavu žalobce z výkonu vojenské služby, pak tato obava není sama o sobě azylově relevantním důvodem. Odkázat lze na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 8. 1994, sp. zn. 6 A 509/94, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či na rozsudek téhož soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, kde uvedl: „Samotné odmítání odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“ Branná povinnost sama o sobě je zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany. Potenciálně hrozící trestní stíhání pro nenastoupení vojenské služby rovněž nezakládá azylově relevantní důvody automaticky, ale jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se branec odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv. Takové skutečnosti však z podkladů shromážděných stěžovatelem nevyplynuly a ani žalobce je netvrdil. Nelze konečně přehlédnout, že i český trestní zákoník, tedy zákon č. 40/2009 Sb., činí v hlavě XI druhé části trestnými celou řadu činů proti branné povinnosti. V českém právu je sice branná povinnost občanů zmírněna tím, že podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nemůže být nikdo nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Jak však bylo řečeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2003, č. j. 2 Azs 15/2003 – 81, publ. pod č. 77/2004 Sb. NSS, je toto právo „spíše součástí nadstandardní ochrany lidských práv dané relativní moderností Listiny než součástí základních a státem nezczizitelných lidských práv ve smyslu mezinárodního, či spíše evropského, konsenzu.“ Městský soud v Praze se s těmito závěry ztotožňuje a dodává, že na základě výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 byla provedena částečná demobilizace branců.
19. Rovněž ani žalobcova tvrzení, že by v zemi původu „neměl co dělat“ a že tam má být „bordel“, nejsou z hlediska otázky udělení mezinárodní ochrany jakkoliv relevantní. Z uvedených důvodů nelze uzavřít, že by žalobce uvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
20. Námitka, že právní zástupkyně žalobce nebyla pozvána na pohovor, nemůže obstát. Žalovaný postupoval zcela v souladu s § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, podle něhož pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Žalobce přitom důvody své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany mohl sdělit a rovněž sdělil písemně. Jestliže vůbec nedošlo k provedení pohovoru, logicky nemohla být k neexistujícímu pohovoru předvolána ani právní zástupkyně žalobce (pokud žalobce v průběhu správního řízení vůbec byl právně zastoupen, viz níže).

21. Pokud jde o námitky, že seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí proběhlo bez právní zástupkyně žalobce a rovněž napadené rozhodnutí nebylo doručeno žalobcově právní zástupkyni, soud k tomu uvádí, že z žalovaným předloženého správního spisu neplyne, že by během správního řízení byla advokátce JUDr. Ireně Strakové udělena plná moc k zastupování žalobce. V doplnění žaloby je uvedeno, že žalobce byl právní zástupkyní JUDr. Irenou Strakovou zastupován od 20. 6. 2018. Řízení o žalobcově žádosti bylo zahájeno dne 26. 6. 2018, kdy žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy otázkou, zda byla řádná plná moc pro uvedenou právní zástupkyni platně a účinně uplatněna ve správním řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, nebo ve správním řízení jiném. I kdyby však žalobce v průběhu správního řízení o své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany platně a účinně zmocnil k zastupování JUDr. Irenu Strakovou, advokátku, pak by případné pochybení žalovaného spočívající v nedoručování písemností zvolené právní zástupkyni v nyní posuzované věci nedosáhlo takové intenzity, že by bylo žalobou napadené rozhodnutí třeba zrušit. S podklady pro vydání rozhodnutí byl totiž seznámen přímo žalobce, přičemž jeho právní zástupkyně v řízení před soudem nevznesla v souvislosti s podklady pro vydání rozhodnutí žádné konkrétní námitky (např. proti jejich obsahu, věcné nesprávnosti, způsobu pořízení atd.), pročež její námitku lze považovat za zjevně nedůvodnou až účelovou. Žalobou napadené rozhodnutí pak bylo dne 3. 9. 2018 doručeno přímo žalobci, jak vyplývá z protokolu o předání rozhodnutí žalovaného z téhož dne, přičemž žaloba byla podána právní zástupkyní žalobce dne 18. 9. 2018, tedy během 15denní lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Právní zástupkyně žalobce tak musela být ještě před podáním žaloby s napadeným rozhodnutím seznámena.
22. Ohledně námitky, že žalovaný vycházel z předchozí žádosti a nikoliv z aktuálního dění, soud uzavřel, že žalovaný zcela v souladu se zákonem posuzoval, zda žalobcem uvedené důvody opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se liší od důvodů sdělených v rámci řízení o jeho právní žádosti, a dospěl k závěru, že nikoliv, resp. že jde o důvody naprosto shodné. Žalobce pak ani během řízení o žalobě nespecifikoval, jaké konkrétní „aktuální dění“ měl žalovaný při svém rozhodování o opakované žádosti o mezinárodní ochranu opomenout.
23. Pokud jde o námitku, že žalovaný nevzal v úvahu doklad o ubytování, a o námitky směřující proti správnímu vyhoštění (žalobce se měl o rozsudku Městského soudu v Praze č.j. 4 Az 57/2016-28 dozvědět až dne 18. 6. 2018 v důsledku chybného doručování, pročež měl i zmeškat podání kasační stížnosti, do 18. 6. 2018 měl žalobce žít v dobré víře, že je vše v pořádku, nesouhlas se závěry, že veřejný zájem na vyhoštění cizince převážil nad ochranou jeho soukromého života, a se závěrem o neúctě k právnímu řádu České republiky a o nerespektování rozhodnutí, tvrzené nevzetí v potaz skutečnosti, že cizinec se snaží žít, pracovat, hlídat své povinnosti, ale přístup ze strany druhé je laxní, formální a chybí pohled lidský, dále tvrzení, že žalobce se má na území České republiky nacházet od roku 2002 a teprve od roku 2015 začal mít formální potíže s pobytem, nikoliv, že by se dopustil trestné činnosti, námitky, že žalobce stále pracoval a že vyhoštění je zcela neadekvátní), těmito se soud nezabýval, neboť nejsou azylově relevantní a jejich posouzení nemá na otázku zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí žádný vliv. I kdyby tak tyto námitky byly čistě teoreticky důvodné, nikterak by nedošlo ke zpochybnění závěru, že žalovaný v nyní posuzovaném případě postupoval zcela v souladu s § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu a že jím vydané rozhodnutí není v rozporu se zákonem. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 25. 7. 2018 č.j. 8 Azs 59/2018-59, publ. pod č. 3776/2018 Sb. NSS: „Odpovědnost za formulaci žalobních bodů má stěžovatel. Pokud učiní předmětem řízení před krajským soudem námitku, která se míjí s důvody, pro které bylo rozhodnuto, a její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení, krajský soud by ji neměl materiálně přezkoumávat. V takovém případě by se měl omezit pouze na vyřčení toho, že jakékoliv její posouzení nemůže mít vliv na výsledek správního řízení a žalobu zamítnout. Opačný výklad by vedl k nesmyslné situaci, jelikož by se soudy musely materiálně vyjadřovat k závěrům, ačkoliv by jejich korekce či změna nemohla žádným způsobem zasáhnout do právního postavení žalobců.“

24. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.